

Sygn. Akt XVII AmE 307/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 marca 2019 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: **SSR (del.) Jolanta Stasińska**

Protokolant: protokolant sądowy **Aleksandra Marczak**

po rozpoznaniu w dniu 6 marca 2019 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **M. M.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania M. M. od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 8 czerwca 2018 roku, Nr (...)(...)

1. oddała odwołanie,

2. zasądza od M. M. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

SSR (del.) Jolanta Stasińska

Sygn. akt XVII AmE 307/18

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 8 czerwca 2018 roku, numer (...)(...), na podstawie art. 56 ust 1 pkt 12b, art. 56 ust. 2, art. 56 ust. 2h pkt 4 w związku z art. 43d ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 755,650,685 i 771) oraz na podstawie art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1957) w związku z art. 30 ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej Przedsiębiorcy: Panu M. M. prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą (...), posiadającemu numer identyfikacji podatkowej (NIP): (...), zwanemu dalej „Przedsiębiorcą”, w punkcie 1 orzekł, że Przedsiębiorca nie przekazał w terminie sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu (dalej „sprawozdanie”) za miesiąc lipiec 2017 r., oraz w punkcie 2, za działanie opisane w pkt 1 wymierzył Przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 10.000,00 zł.

Od wyżej wymienionej decyzji powód M. M. wniósł odwołanie. Zaskarżył decyzję w całości.

Zaskarżonej decyzji zarzucił naruszenie:

1. art. 3 pkt 3b Prawa energetycznego w zw. z Rozporządzeniem Komisji (UE) (...) z dnia 9 listopada 2017 r. (dalej: Rozporządzenie 2017/2010) zmieniającym treść załączników do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady

(WE) nr 1099/2008 z dnia 22 października 2008 r. w sprawie statystyki energii (Dz. Urz UE L 304 z 14.11.2008, str. 1, z późn. zm., dalej: Rozporządzenie w sprawie statystyki energii) - poprzez ich błędną wykładnię i uznanie, że przywożone przez (...) smary stanowią ciekły nośnik energii, a więc paliwa ciekłe w rozumieniu ww. przepisu Prawa energetycznego w konsekwencji uznanie, że ich przywóz podlega obowiązkowi sprawozdawczemu;

2. art. 3 pkt 3b Prawa energetycznego w zw. z § 2 pkt 14 Rozporządzenia w sprawie wykazu paliw ciekłych³ - poprzez ich błędną wykładnię i uznanie, że przywożone przez (...) smary stanowią ciekły nośnik energii, a więc paliwa ciekłe w rozumieniu ww. przepisu Prawa energetycznego, w konsekwencji uznanie, że ich przywóz podlega obowiązkowi sprawozdawczemu;

3. art. 56 ust. 6 oraz 6a Prawa energetycznego w zw. z art. 8 k.p.a. - poprzez ich niezastosowanie i brak odstąpienia od wymierzenia kary wobec (...), bez uwzględnienia stopnia zawinienia i szkodliwości czynu a także dotychczasowego zachowania (...) w toku postępowania poprzedzającego wydanie Decyzji - na tle zasady pogłębiania zaufania i proporcjonalności;

4. art. 7 k.p.a. w zw. z art. 3 pkt 3b Prawa energetycznego - poprzez jego niezastosowanie i uznanie - bez podjęcia wszelkich czynności niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy - że przywożone przez (...) smary stanowią ciekły nośnik energii, czyli paliwa ciekłe w rozumieniu ww. przepisu Prawa energetycznego, w konsekwencji uznanie że ich przywóz podlega obowiązkowi sprawozdawczemu

5. art. 107 § 3 k.p.a. - poprzez jego niezastosowanie i nieodniesienie się w uzasadnieniu zaskarżonej Decyzji do podniesionych przez (...) wyjaśnień w zakresie wątpliwości mojej firmy co do zasadności uznania przywiezionych smarów jako podlegających obowiązkowi sprawozdawczemu oraz brak uzasadnienia prawnego w zakresie faktu (oraz jego ewentualnego wpływu na wynik sprawy) wejścia w życie Rozporządzenia Komisji (UE) (...) zmieniającego treść załączników do rozporządzenia w sprawie statystyki energii.

Wskazując na powyższe wniosł o uchylenie decyzji w całości.

Powód w treści odwołania nie kwestionował faktu, iż nie przekazał w terminie sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za miesiąc lipiec 2017 r. Podniósł jednak, iż pozwany błędnie przyjął, że na powodzie spoczywał powyższy obowiązek sprawozdawczy. Podniósł, że prowadzi działalność w zakresie dystrybucji środków smarnych przeznaczonych głównie do maszyn rolniczych. Nabywane wyroby są wykorzystywane wyłącznie do smarowania silników, przekładni oraz układów hydraulicznych. Nie służą zatem jako ciekły nośnik energii oraz nie są przeznaczone do celów paliwowych lub opałowych - w efekcie nie stanowią także paliw silnikowych w myśl przepisu art. 86 ust. 2 ustawy akcyzowej. Szczegółowy wykaz paliw ciekłych określa Rozporządzenie w sprawie wykazu paliw ciekłych. Natomiast definicja ciekłego nośnika energii została doprecyzowana Rozporządzeniem 2017/2010 zmieniającym Rozporządzenie w sprawie statystyki energii. W ocenie powoda, sprowadzane przez niego smary nie stanowią ciekłego nośnika energii, gdyż przywożone przez jego firmę środki smarne przeznaczone są głównie do maszyn rolniczych i są w tym zakresie wykorzystywane wyłącznie do smarowania silników, przekładni oraz układów hydraulicznych. Przywożone przez powoda smary nie mogą zostać uznane za paliwa ciekłe w rozumieniu Prawa energetycznego, gdyż nie stanowią ciekłego nośnika energii, zaś definicja legalna paliw ciekłych wymaga łącznego spełnienia przesłanek wskazanych przez powoda. W konsekwencji powód nie był zobowiązany do wypełniania obowiązku sprawozdawczego, o którym mowa w przepisie art. 43d ust. 1 Prawa energetycznego. Powód zarzucił również, że Prezes URE powinien w zakresie ustalenia lub odstąpienia od wymierzenia kary uwzględnić stopień zawinienia i szkodliwości czynu, a także dotychczasowe zachowanie mojej firmy w toku postępowania poprzedzającego wydanie decyzji, na tle zasady pogłębiania zaufania i proporcjonalności. Powód zaznaczył, że złożył wniosek o dokonanie wpisu do rejestru podmiotów przywożących ze względów ostrożnościowych, gdyż znany jest mu fakt, iż w ciągu ostatnich 2 lat rząd wprowadził szereg regulacji mających na celu walkę z „szarą strefą” w Polsce, m.in. tzw. pakiet paliwowy, pakiet energetyczny czy pakiet przewozowy. Odwołujący się zauważył również, że Prezes URE dysponował szeregiem szczegółowych informacji na temat firmy powoda, jak również mając na uwadze, że w toku postępowania poprzedzającego wydanie decyzji złożył stosowne wyjaśnienia, w

których podniósł, iż intencją powoda nie było unikanie obowiązków ustawowych, a brak złożenia sprawozdania miał związek z zdaniem powoda uzasadnionymi wątpliwościami wynikającymi z wykładni literalnej Prawa energetycznego w zakresie rozumienia pojęcia paliwa ciekłego - w ocenie powoda w niniejszej sprawie zaszyły przesłanki uzasadniające odstąpienie od wymierzenia kary.

Pozwany wniósł o oddalenie odwołania oraz o zasądzenie od powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Pozwany podtrzymał stanowisko zawarte w treści decyzji. Pozwany wskazał ponadto, iż poddał analizie wszystkie przesłanki mogące mieć zastosowanie w sprawie, wyjaśniając dlaczego odstąpienie od decyzji nie jest możliwe. Pozwany wskazał też, że powód przekroczył termin na złożenie sprawozdania o 4 miesiące, gdyż nadał je dopiero w dniu 10 stycznia 2018 roku. W odniesieniu do zarzutu powoda, co do zaprezentowanego przekonania, że smary, które przywozi powód z zagranicy nie są nośnikiem energii w rozumieniu art. 3 pkt 3b ustawy – Prawo energetyczne oraz rozporządzenia 2017/2010, pozwany wskazał, że dokonanie oceny, czy powód przywozi paliwa ciekłe z zagranicy czy też nie został już dokonana przy wydawaniu decyzji w przedmiocie wpisania powoda do rejestru podmiotów przywożących paliwa ciekłe.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Przedsiębiorca został wpisany do rejestru podmiotów przywożących decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 28 marca 2017 r. (k.77-78)

Przedsiębiorca w miesiącu lipcu dokonał przywozu łącznie 14,399 ton smarów o kodach (...)oraz (...)zza granicy. (k. 21-23 akt adm.)

Przedsiębiorca do dnia 21 sierpnia 2017 r. nie złożył sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za miesiąc lipiec 2017 roku. (okoliczność bezsporna)

Pismem z dnia 26 września 2017 r., Przedsiębiorca został zawiadomiony o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie wymierzenia kary pieniężnej w związku z niezłożeniem w terminie sprawozdania, o którym mowa w art. 43d ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne. Ponadto, mając na uwadze dyspozycję art. 50, art. 77 § 1 i art. 80 Kodeksu postępowania administracyjnego, Przedsiębiorca został wezwany do złożenia szczegółowych wyjaśnień w tej sprawie w terminie 14 dni, licząc od dnia otrzymania. Pismo powyższe zostało Przedsiębiorcy prawidłowo doręczone w dniu 10 października 2017 roku (k. 1-2 akt adm.)

W piśmie z dnia 13 października 2017 r. Przedsiębiorca przedstawił stanowisko w sprawie. (k. 3 akt adm.)

Pismem z dnia 9 stycznia 2018 r. Przedsiębiorca przesłał informacje o przychodach i dochodach za rok 2016 oraz sprawozdanie za miesiąc lipiec 2017 r. (k. 5-23 akt adm.)

Pismem z dnia 26 marca 2018 r. Prezes URE wezwał Przedsiębiorcę do złożenia w terminie 7 dni, licząc od dnia otrzymania pisma, dokumentów potwierdzających złożenie sprawozdań za lipiec 2017 r. do Prezesa Agencji Rezerw Materiałowych, ministra właściwego do spraw finansów publicznych oraz ministra właściwego do spraw energii oraz informacje o przychodach i dochodach za rok 2017. Wezwanie zostało prawidłowo doręczone Przedsiębiorcy w dniu 4 kwietnia 2018 r. (k. 25-27 akt adm.)

W odpowiedzi na powyższe, w piśmie z dnia 5 kwietnia 2018 r. Przedsiębiorca przesłał dokumenty potwierdzające nadanie wymaganych sprawozdań do Prezesa Agencji Rezerw Materiałowych, ministra właściwego do spraw finansów i ministra właściwego do spraw energii w dniu 10 stycznia 2018 r. oraz informacje o przychodach i dochodach za rok 2017.(k. 28-35 akt adm.)

Pismem z dnia 25 kwietnia 2018 roku Prezes Urzędu Regulacji Energetyki zawiadomił Przedsiębiorcę o zakończeniu postępowania. Zawiadomienie doręczono Przedsiębiorcy w dniu 7 maja 2018 roku. (k. 37,38 akt adm.)

W dniu 8 czerwca 2018 roku Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wydał decyzję numer: (...).(…). (k. 39-42 akt adm.)

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów, w tym, zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane, jak również w ocenie Sądu nie budziły wątpliwości.

Postanowieniem z dnia 6 marca 2019 roku na podstawie art. 227 k.p.c. oraz 278 k.p.c. Sąd oddalił wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z dokumentów w postaci kart produktów i zestawień klientów na okoliczność, że produkty sprowadzane przez powoda nie stanowią ciekłego nośnika energii oraz że głównymi klientami powoda są gospodarstwa rolne, jak również wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu paliw ciekłych na okoliczność wskazania, że produkty które powód przywozi i dystrybuuje są środkami smarnymi główni do maszyn rolniczych. Okoliczność, iż sprowadzane przez powoda smary są głównie wykorzystywane jako środki smarne do maszyn rolniczych w gospodarstwach rolnych nie stanowiła przedmiotu sporu. Okoliczność zaś ich kwalifikacji jako paliw ciekłych dokonana w toku postępowania zainicjowanego wnioskiem powoda o wpisanie go do rejestru podmiotów przywożących, zakończonego wydaniem decyzji z dnia 27 marca 2018 roku, (k. 77-78) uwzględniającego wniosek powoda, nie mogła być przedmiotem ustaleń Sądu w niniejszej sprawie tj. w sprawie o wymierzenie kary pieniężnej.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zważył co następuje:

Odwołanie jest niezasadne.

Bezsporna była w niniejszej sprawie okoliczność, iż powód do dnia 10 stycznia 2018 roku nie przekazał sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu (dalej „sprawozdanie”) za miesiąc lipiec 2017 pomimo tego, iż taki obowiązek wynikał wprost z treści art. 43d ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 220 z późn. zm.). Opóźnienie wyniosło zatem około 4 miesiące.

Powód kwestionował jednak, że ciążył na nim obowiązek sprawozdawczy, o którym mowa w treści art. art. 43d ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne. Zgodnie z treścią art. 43d ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne, przedsiębiorstwo energetyczne posiadające koncesję na wytwarzanie paliw ciekłych lub koncesję na obrót paliwami ciekłymi z zagranicą, a także podmiot przywożący stosownie do swojej działalności przekazuje Prezesowi URE, Prezesowi Agencji Rezerw Materiałowych, ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych oraz ministrowi właściwemu do spraw energii miesięczne sprawozdanie o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu – w terminie 20 dni od dnia zakończenia miesiąca, którego dotyczy sprawozdanie. Skoro powód został wpisany do rejestru podmiotów przywożących decyzją pozwanego z dnia 28 marca 2017 roku (k. 77-78), co bezsporne, zalicza się do podmiotów objętym powyższym obowiązkiem sprawozdawczym, jako adresat tej normy. Ponoszone przez powoda okoliczności, kwestionujące na etapie niniejszego postępowania dokonaną przez pozwanego kwalifikację smarów sprowadzanych przez powoda, nie niweczą faktu, że powód do powyższego rejestru został prawomocnie wpisany.

W konsekwencji przyjąć należało, iż pozwany zachowaniem swoim wypełnił dyspozycję art. 56 ust. 1 pkt 12b ustawy - Prawo energetyczne, zgodnie z którym, karze pieniężnej podlega ten, kto nie przekazuje w terminie sprawozdań, o których mowa w art. 43d tej ustawy. Zgodnie natomiast z treścią art. 56 ust 2h pkt 4 kara pieniężna w przypadku określonym w ust. 1 pkt 12b została ustalona przez ustawodawcę na kwotę 10 000 zł.

Z powyższego bezsprzecznie wynika, iż powód zaniechaniem swoim, wypełnił dyspozycję art. 56 ust. 1 pkt 12b ustawy - Prawo energetyczne, a w konsekwencji podlega karze w kwocie 10.000,00 zł, tj. w wysokości przez ustawodawcę wprost w treści przepisu określonej.

Powód zarzucił również pozwanemu niezastosowanie wobec niego instytucji odstąpienia od wymierzenia kary, przewidzianej w treści art. 56 ust. 6a ustawy – Prawo energetyczne.

Istotnie, w treści powołanego przepisu została przewidziana przedmiotowa instytucja. Podkreślenia jednak wymaga, iż według ustawodawcy, Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek. Z treści powołanego przepisu wynika w szczególności, iż Prezes URE ma jedynie „możliwość” zastosowania tej instytucji, nie zaś obowiązek, co wpływa na fakultatywny, a nie obligatoryjny charakter tej instytucji. W przypadku zatem nawet łącznego wystąpienia obu przesłanek koniecznych, wskazany organ może, ale nie musi skorzystać z tej kompetencji.

W dalszej kolejności wskazać należy, iż zastosowanie instytucji odstąpienia od wymierzenia kary wymaga łącznego spełnienia obu przesłanek wymienionych w treści powołanego przepisu.

Jedną z przesłanek koniecznych do zaistnienia możliwości zastosowania wyżej wymienionej instytucji jest znikomy stopień szkodliwości czynu. Powód twierdził, iż stopień szkodliwości jego czynu jest znikomy. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 października 2014 r. (III SK 47/13, OSNP 2016, Nr 8, poz. 112) wskazał, że rozstrzygając, czy naruszenie obowiązku ciążącego na przedsiębiorcy można w okolicznościach faktycznych sprawy uznać za czyn o znikomym stopniu szkodliwości, zasadne jest odwołanie się do sposobu weryfikacji tego stopnia wypracowanego w prawie karnym, skoro prawodawca posłużył się w art. 56 ust. 6a ustawy – Prawo energetyczne instytucją prawa karnego, z uwagi na represyjny charakter kar pieniężnych przewidzianych w tym przepisie. Zgodnie z art. 115 § 2 k.k. przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu bierze się pod uwagę: rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych obowiązków, postać zamiaru, motywację sprawcy oraz rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. W orzecznictwie wskazuje się, że przy ocenie stopnia szkodliwości społecznej czynu, mają decydować wyłącznie okoliczności związane z czynem, a podstawowe znaczenie mają rodzaj i charakter naruszonego przez oskarżonego dobra chronionego prawem, rozmiar wyrządzonej i grożącej szkody oraz zamiar i motywacja sprawcy.

Powód podniósł, że o znikomym stopniu szkodliwości czynu świadczy charakter działalności powoda, zważywszy również na fakt wskazanego przez powoda sposobu zastosowania przedmiotowych smarów. Stanowisko powoda w tej mierze jest niezasadne. Istnienie obowiązku sprawozdawczego obejmowało bowiem powoda, niezależnie od ilości łącznie importowanych smarów na terenie RP czy rodzaju paliwa ciekłego. Wskazać dalej należy, iż sprawozdania składane po raz pierwszy przez podmioty, które dotychczas nie zdawały sobie sprawy z obowiązku sprawozdawczego, a zatem wpływające do Urzędu po terminie o którym mowa w treści art. 43d ustawy – Prawo energetyczne, mają negatywny wpływ na terminowość publikacji wykazu, zamieszczanego na stronie (...) powodują, w szczególności ze względu na konieczność uwzględniania zmian w bazie danych URE, które muszą być odzwierciedlone. Powyższe prowadzi do znacznego utrudnienia oczekiwanego przez ustawodawcę skutku (który miał zaistnieć poprzez comiesięczne, a nie kwartalne składanie przedmiotowych sprawozdań) w postaci zapewnienia wiarygodnej, aktualnej i pełnej informacji na temat ilości produkowanych w RP i przywożonych na teren RP paliw ciekłych. Ponadto, terminowość składania sprawozdań ma na celu umożliwienie pozwanemu bieżącej realizacji jego ustawowych zadań, w szczególności w przedmiocie nadzoru i kontroli rynku paliw. Tym samym, nie zasługuje na aprobatę twierdzenie powoda, iż jego zaniechanie w określonym czasie, wynoszące około cztery miesiące, nie wywołało negatywnych skutków oraz świadczy o znikomym stopniu szkodliwości czynu. Zauważyć też należy okoliczność, iż powód otrzymał zawiadomienie o wszczęciu postępowania w sprawie wymierzenia kary pieniężnej w dniu 10 października 2017 roku, zaś dopełnił przedmiotowego obowiązku dopiero w dniu 10 stycznia 2018 roku, albowiem kwestionował istnienie po swojej stronie obowiązku sprawozdawczego (k. 3 akt adm.). Zaniechaniem swoim powód niewątpliwie świadomie wpłynął na łączny okres niedopełnienia wskazanego obowiązku.

W odniesieniu do okoliczności związanych z czynem w postaci zamiaru i motywacji sprawcy, jako również świadczących o znikomym stopniu szkodliwości czynu powód wskazał, iż powyższe zaniechanie było niezawinione, albowiem podyktowane wyżej wskazanym przekonaniem, że powód przedmiotowemu obowiązkowi nie podlega.

W orzecznictwie sądowym przyjmuje się, że gdy chodzi o tzw. profesjonalistów, czyli, jak w przypadku powoda – przedsiębiorcy prowadzącego na własny rachunek działalność gospodarczą, spoczywa na nim obowiązek znajomości przepisów prawnych i dołożenia należytej staranności w zakresie jej prowadzenia. Ponadto, Prezes URE na stronie internetowej Urzędu Regulacji Energetyki w dniu 10 sierpnia 2017 r. umieścił informację (nr 55/2017) dotyczącą sposobu wypełniania sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu, w której przypominał o konieczności realizacji obowiązków, sprawozdawczych. Powód miał zatem możliwość powzięcia informacji o zaistnieniu przedmiotowego obowiązku oraz sposobie jego realizacji. Powód zatem jako podmiot profesjonalny, wpisany do rejestru podmiotów przywożących powinien był podjąć odpowiednie kroki, w celu zapewnienia bieżącego monitorowania obowiązków powoda wynikających z bieżących regulacji prawnych, dotyczących jego działalności w przedmiotowym zakresie.

Powód wskazał również o naruszeniu zasady proporcjonalności, poprzez niezastosowanie instytucji odstąpienia od wymierzenia kary i w konsekwencji nałożenie na powoda kary w wysokości 10.000,00 zł. Wskazać tu należy, iż odpowiedzialność podmiotu za popełnienie deliktu administracyjnego ma charakter obiektywny, tj. niezależny od winy, zaś element subiektywny w postaci umyślności lub nieumyślności naruszenia, czyli „winy” jest okolicznością braną pod uwagę przy wymiarze kary i jej wysokości. Ustawodawca jednak, dla osiągnięcia wskazywanego wyżej celu ustawy, przewidział karę w wysokości ściśle określonej tj. w kwocie 10.000,00 zł, która zgodnie z art. 56 ust. 3 ustawy – prawo energetyczne, nie przekroczyła 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy w poprzednim roku podatkowym. Z tego też względu, brak było podstaw do przyjęcia, iż przewidziana przez ustawodawcę kara we wskazanej wysokości, narusza zasadę proporcjonalności. Wskazać przy tym należy, iż błędne jest przekonanie powoda o naruszeniu przepisu art. 56 ust. 6a ustawy – Prawo energetyczne. Brak bowiem zastosowania względem powoda instytucji odstąpienia od wymierzenia kary wynikał z tego, że powód nie spełnił wszystkich przesłanek wymaganych łącznie treścią art. 56 ust. 6a ustawy – Prawo energetyczne, nie zaś z tego, że pozwany w sposób dowolny nie uwzględnił okoliczności niniejszej sprawy. Zaskarżona decyzja nosi zatem cechy zindywidualizowanego aktu administracyjnego.

Z powyższych względów nieuzasadnione było również twierdzenie powoda, iż pozwany naruszył art. 7, 107§3 k.p.a. albowiem, wszelkie okoliczności mające wpływ na odstąpienie od wymierzenia kary zostały przez pozwanego uwzględnione i wskazane w sposób wyczerpujący w treści decyzji. Uzasadnienie zaskarżonej decyzji zawiera bowiem wskazanie faktów, które pozwany uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, oraz przyczyn uznania wiarygodności dowodów zgromadzonych w toku postępowania administracyjnego oraz uzasadnienie prawne - wyjaśnienie podstawy prawnej decyzji, z przytoczeniem przepisów prawa.

Mając powyższe na względzie, Sąd na podstawie art. 479⁵³§1 k.p.c. oddalił odwołanie, jako niezasadne.

O kosztach procesu, Sąd orzekł stosownie do wyników postępowania na podstawie art. 98 k.p.c. oraz Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018r. poz. 265). Na koszty procesu po stronie pozwanego złożył się koszt zastępstwa procesowego w wysokości 720,00 zł.

SSR (del.) Jolanta Stasińska